

ANY I

MAIG 1928

N.º 5

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

SVMARI

Lloats sien els inquiets ..., per Velivole. — Els nostres compositors, Retrats: Josep Baró, Josep Saderra, per Ernest Albert i Galter. — Algunes de les cobles interpretadores del «Grandiós Festival promonument Pep Ventura». — Tríptic: L'Abella Devota, D'un Esclat, A N'En Quiquet, per Xiu-Xiu.
Elogi de la Dansa, per R. Xifra i Riera.
Comparances, per Angel. — De la Exposició provincial de Belles Arts.
Noticiari

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGANCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA
Fills de Josep Massot
Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÉNERES.
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 25 i 26
FIGUERES

Girona, 14
Figueres

Casa Subirós

La Casa Subirós
té el gust d'assabentar a
vostè haver rebut un
extens assortit en percal,
«popelins» i cèlirs per a
camises a mida — —

CASA COMAS

LA CASA DE LES
NOVETATS

CARRER GIRONA, 20
FIGUERES

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: «CASINO MENESTRAL»

Lloats sien els inquietats...

QUINS mal de caps us donèu! deia el filisteu al jove inquiet – Que hi guanyareu amb tant d'esforç com malgasteu .. Viviu tranquils i deixeu fer.

—Solament la vida inquieta és vida. De totes les qualitats de l'ànima la més excelsa és la inquietud. Solament el viure de l'esforçat es un viure. Amb joia o amb torments, amb sort o amb dissort, solament la vida de l'apassionat es digna d'ésser viscuda.

—Ningú us ho ha d'agraïr...

—I la satisfacció del veure complert?

—Falòrnies... i res més que falòrnies.

I el jove inquiet va trescant sa via amb la mirada fita a les estrelles, l'esguard sembla contemplar un esdevenidor triomfal. Llurs petjades fermes, trepitjen la pols del camí, que passatjerament sembla embrutir la seva vestimenta, llurs petjades decidides llencen enllà els còdols que la mala fè posa a l'abast de les seves passes.

El jove inquiet sent en el seu esperit un neguit estrany un anhel de saber, un afany de corretgir o d'esmenar ço que al seu ésser íntim es refereix: un interès especial per a estudiar i per convertir en actes els seus desigs. En la seva forma més pura la inquietud es un fervent impuls de l'esperit que ansia el bé pel bé, un desinteressat interès per tot ço que se'ns apareix reclamant la nostra experiència, el neguit natural del qui, en començar una obra que li sembla desproporcionada a la seva capacitat, bral-la en desigs d'estudiar, de perfeccionar se i millorar per a ésser a l'alçària de la seva empresa.

La inquietut es el mòbil de les grans idees, i d'elles nèixen els grans sentiments. L'esperit inquiet sent la dolor dels mals que a altres atormenten. Per un pregó sentiment de justícia comprèn tot el que deu a l'atzar. Despultat d'oripells pensa que res es ben seu, sinó fill d'heretament o d'educació, bens que obliguen a qui els posseïx a ésser quelcom més que un home culte: a contribuir a millorar les condicions dels que en nèixer o en el transcurs de la vida fóren menys sortosos.

La inquietud és el sentit i la direcció de l'esforç, és el propulsor que ha de vèncer amb la seva ajuda la nostra inèrcia. Sense inquietud no hi ha més vida que la material.

Lo essencial és que aqueixa inquietud resti viva, persistent i no es condormi amb el tic-tac de la vida.

Davant els joves inquiets que s'entreguen a la noble tasca de dignificar les coses de la terra, els cants, les músiques, l'art, la dansa de la terra, cal treure's el barret; fer-los hi acatament.

Lloats sien els homes que senten abrutzada la seva ànima per un afany de superació, de dignificació.

Lloats sien els joves del Foment de la Sardana que treballen i lluiten i s'esforcen per a dignificar la dansa de la terra.

VELIVOLE.

Els nostres compositors

Retrats

Josep Baró

PETITET i rodanxó. Reposat i discret com un canonge. No és pas capaç d'ofendre a ningú i sembla com si no hagués trencat mai cap plat ni cap olla. No fuma perquè el fum li fa mareig o cor agre. Amb prou feines beu. Com comprendreu és un bon bordegàs. Té uns ulls vius com una mustela, i - malgrat la seva joventut - llueix una calba admirable, lluenta com un mirallet i rodona com una poma camosina. No enraona pas gaire; es veu que té por de fer-se pesat o de ficar els peus a la galleda. Conversegeu. Ell segueix la conversa, guaitant ara l'un ara l'altre a mida que van enraonant; a tots En Baró fa una rialleta innocent que vol dir: «Me sembla que és això.» N'hi ha que nèixen amb ànima de botiguer, de pagès o de manobre; En Baró va nèixer músic, amb un cor raflat per un pentàgrama i tot ple de notes.

Al sortir de Medinyà, seguint amunt el camíral de França, abans d'arribar al bosc Lladrós, i trencant cap a l'Estartit, hi ha un poble joliu i quiet: Cervià. En Baró va triar aquest poble i aquesta pau tan casolana, per a venir al món. De petit - encara era un marrec - que ja corria festes majors amb l'instrument a coll. Li agradava els diumenges anar a ofici per sentir l'orgue de l'església i molts vespres es recolzava a la finestra per a escoltar el concert de les campanes del poble quan tocaven a oració amb música celestial. D'aleshores ençà solament ha viscut pensant amb la música. Viu la música; l'estima devotament. Ha fet ja un bon plec de sardanes: n'oïu una i desseguit veieu que En Baró és un sentimental. Què hi ha volgut deixar un troç, un

bell troç de la seva ànima. De música en sap un niu; ho fa bé i difícilment hi trobaríeu cap pecat.

Sempre ha remenat amb Orfeons; és un gran director. El veieu dret com un ciri amb la batuta a la mà, violent, tallant l'aire a ganivetades, vermell com una cirera, com si els dimonis se l'emportessin, perlat per una suó abundant. Es concís, ràpid com un llamp. Giravolta les mans i els braços com un molí de vent. I no pot fer-hi més: canta com els altres, ajuda les seccions, amb amplitud de cor, generosament..... i la cançó surt vibrant, polida i neta com la seva ànima.

Té un aire enganyador de burgès i panxa content, i no és així. Perquè no para mai; és probable que morirà cantant, fent sardanes, donant lliçons, assajant orfeons. A l'istiu, s'en va sota els alzinars de Sant Julià de Ramis, amb un plec de papers de música i un llapis a la butxaca, i allà ajaçat en una ombra vora el riu, sentint cantar les cigales, ompla el pentàgrama de les notes més pures i delicades.

Es un home humil, com un capellà beneficiat de casa bona. Darrerament ha posat música a un vers senzill i bonic fet per un home de poble, que no coneix les regles de la versificació i que no té pas la pretensió d'ésser un gran poeta. I En Baró ho ha fet sense fer-se pregar gens ni mica. Un dia jo vaig escriure un elogi just i merescut d'En Baró, en un diari de Girona. Em va veure un dia de mercat: «No s'hi val, amic Albert. Gràcies. No m'ho mereixo pas...» No sabia com agrair-m'ho, l'home. I m'estrenyia fortament la mà, amb uns ulls d'infant.

A les fires passades Girona - la Girona de

tota la seva vida - li va fer un homenatge. Un homenatge a la seva feina, a la seva música, a aquesta música tan retocada, tan estudiada, tan cerebral, tan tècnicament insuperada. I ell en compensació va escriure una sardana cantant tota l'excelsitud de les pedres de Girona, tot el seu amor per Girona.

D'estudiant, vaig passar uns «ratos» molt agradables escoltant En Baró amb tota la seva orquestra, encastellats a dalt del catafalc; jo ho aprofitava fent el vermut, allà a la Rambla, plena de gent i de boira. I jo, amb aquella acidesa a la boca, amb un mig somriure a flor de llavis, amb aquella gresca del capvespre, amb aquella boira tan tova i esponjada barrejada amb el fum de les castanyes de Tots Sants, em semblava que em portessin, armanida en una safata, la dolça melodia de les sardanes, ben embolicades amb cotó fluix.

Ara he tingut ocasió de veure el geniot, la traça mestre, la fúria i l'activitat d'En Baró - com si només respirés balons d'oxigen - mentre donava assaigs i lliçons a l'Orfeó de Celrà. Uns assaigs escoltats en un ambient confortable i un puràs a la boca. Quan havíem acabat, jo prenia una tasseteta de cafè i En Baró un xic de til·la. Ell es passava el mocador pel front, amarat de suó. I anàvem tot trencant la fosca, a tancar els ànecs, ben acostadets, fent petar els bastons, discutint cançons i rondalles, respirant el viu gèlid de la serena que mullava les pedres....

Josep Saderra

Esprimatxat com si s'anés fonguent. Com una candela de cap per avall. Una cabellera abundant, de nazarè, encasquetant la seva cara mística, xuclada i de color de cera groga. Fa pujar les espatlles, i camina arronsat com un cuc, tot distret com si escoltés una música celestial. Té uns llavis amb un viu de nicotina de tant de mastegar cigarrets. Parla pausadament, lentament, amb una sonsònia de mandra agradable; paraules mesurades, com si les anés posant amb penes i treballs. No l'he vist anar mai depressa i sempre hi arriba a temps. Pàl·lid, decadent, amb un deix de tristesa, sembla que surt de funerals o que ve d'un enterrament. Sembla un músic torturat i romàntic, un artista bohemí que toca de nits en un barri divertit de París.

En Saderra ha fet més de vuitanta sardanes. Si es poguessin estendre tots els papers de música que ha escrit, n'hi hauria per a empaperar una sala de ball. La música d'En Saderra es viva i plena de coloraines; es una música popular, una música plena d'amor i de devoció. Pal·ladegeu tot el seu gust terral, i direu: «Això és de casa. La pot cantar un pastor amb un flabiol tot engegant el ramat, la mare que bressola una criatura, l'enamorada que pensa amb l'amor de l'absent. Jo no vull pas discutir-la tècnicament ni ganes. No estic pas per romansos, jo solament sé que aquells cants són nostres, ben nostres; que et pessigollegen la carn i et fan ballar encara que no vulguis; que porten l'encís de l'entusiasme els saltirons apassionats, l'aplaudiment frenètic de les multituds majoneres.

Per a poguer arreplegar un motiu popular, En Saderra; seria ben capaç d'agafar un gaiato i un

sarró com un pelegrí i fer unes horasses de caminada, fins a trobar la font de la inspiració. Es així; escriu per convicció, per amor, tot ple de fervor i bonhomia.

De menut la feia a Tortellà i es veu ben bé que li agradava més aprendre les solfes que fer culleres. Tot el que sap de música s'ho ha hagut d'aprendre ell. Si li féssim retret de res seríem injustos. En Saderra no coneix els conservatoris ni els grans mestratges. Ell s'ho ha hagut de cuinar i coure a la seva manera. Ho ha après correguent festes majors, tot guanyant-se la vida...

Sempre li he reconegut i ell ha fingut una justa correspondència d'estimació a la meua persona. Recordo que un dia, quan jo anava a marxar cap a Barcelona, va oferir-me gentilment unes quantes sardanes que li havien imprès. Allà damunt la taula del cafè, va escriure unes ratlles efusives i sentides, amb lletra menuda. I va ésser motiu perquè parlant en una penya amb els meus amics i intel·ligents professors del Conservatori de Música de l'Ateneu Igualadí, tot fent-ne una bella defensa, reconeguéssin el talent musical d'En Saderra. Jo en canvi li havia parlat moltes vegades de fer una poesia, perquè hi posés música; encara no l'he feta; a ben segur que la faré per Corpus, que els dies són llargs.

A Banyoles ell havia organitzat un orfeó amb nas i dos dits de front. S'en va anar aigua avall. Quan en parla se li coneix que era la seva gran il·lusió. Si En Saderra hagués gosat hauria portat vuit dies de dol per la mort de l'Orfeó.

Ell ha continuat escrivent, fent música, un xic desesperançat. La Principal de La Bisbal i la Barcelona li varen fer a Banyoles, potser fa tres o quatre anys, una audició d'homenatge. En Saderra ho va agrair molt, sense posar-se'n cap pedra al fetge, amb el seu tarannà i amb les mans a la butxaca.

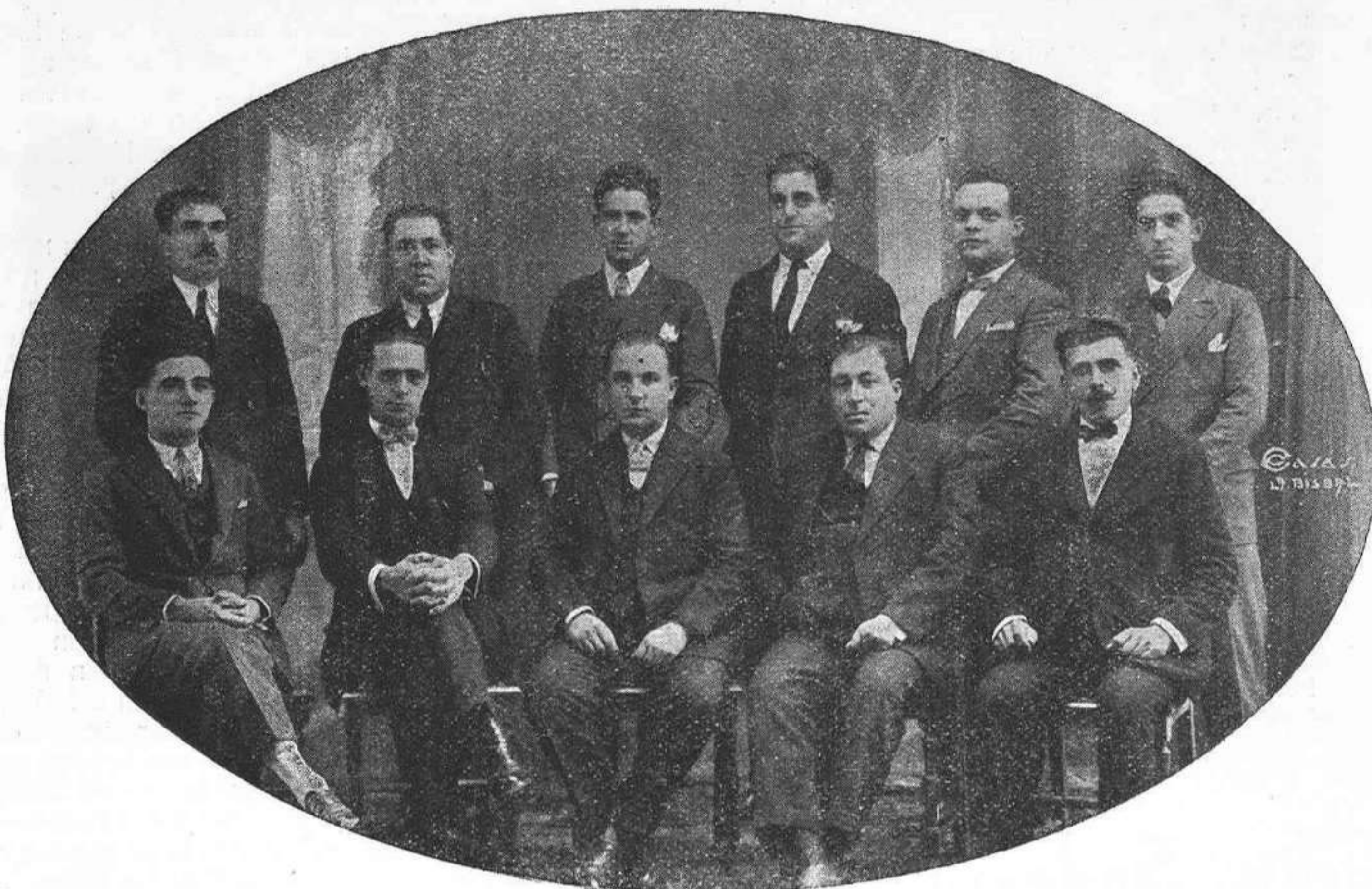
La vanitat no l'ha pas fet caminar mai amb un peu fora de camí. Quan a Barcelona li han fet alguna audició extraordinària de les seves sardanes, ell no s'ha pas mogut de la vila, content i joïós si voleu vosaltres, però sense pujar-li el fum d'encenalls al cap, prenguent el cafè amb una mica d'essència i fent caminar els ulls darrera la bola de billar, quan corre trapacera sobre el llençol verd - amb tota la distracció d'aquest món, un entreteniment deliciós, ben mirat - a veure si feia carambola. «- Com és que no som a Barcelona? Pausa. - No m'he pas decidit. Em sembla que plourà.»

Dintre el cafè, veient els vidres entelats i la fumeia densa que fa la llum discreta, se li coneix un gaudi de satisfacció, una alegria interna que vol dir: «Trobo que aquí s'hi està molt bé.» Es un noctambulisme enraonat, amb un tracte patriarcal i familiar.

Quan haurà donat un cop d'ull a totes les taules, enfeinat, i haurà escoltat atentament les peces de la pianola, se n'irà a dormir xanoxano. L'endemà, impensadament, tot vestint-se, o fent exercicis de paciència pescant en canya vora de l'estany, o anant a l'estació a escoltar els xisclets del tren, pot néixer a la ment d'En Saderra, la inspiració d'una sardana, àgil, sentimental, balladora, amb un punt d'emoció i un xic de pòlvors de sucre fi, que farà estremir i engrescar les gentades en una diada de festa major.

ERNEST ALBERT I GALTER

ALGUNES DE LES COBLES INTERPRETADORES DEL
«GRANDIÓS FESTIVAL PRO-MONUMENT PEP VENTURA»

LA PRINCIPAL de La Bisbal

ANTIGA PEP de Figueres

LA SELVATANA de Cassà de la Selva

ART GIRONÍ de Girona

NOTA: Per no haver estat possible, per manca de dades suficients, la publicació d'unes biografies ben documentades de les cobles que prenen part en aquest festival, ens hem vist obligats a aplaçar-ho. Procurarem sigui un fet el publicar-ho en números successius

TRÍPTIC

L'Abella Devota

A l'amic FRIC: Fent vots per
tal que el Senyor ens alliberi
de tota mala llei de lleis seques.

I

Dins l'humil esglesiola,
—sents?—rum-rum de guiterró:
Pia abella hi brunz i vola;
vola i fa devoció.

Ve a resar-hi, tota sola
pel seu rusc, l'oració
de la mel? Misteri... Cola
més su u l'efusió

del Temps... S'hi plany el Silenci?
Par qu'es reculli i condensi,
fins a fer-s'hi cristal·lí...

Rum-rum: El cor s'hi esbadella...
Rum rum: Què ensuma l'abella?
La canadella del vi!

D'un Escla..

Al car LL. qui, enguany,
em feu refflor Pasqua Albera
amunt, amunt

II

Somni fresc: Sant Martí de l'Aera!
Aigues vives. Refils. Picarols..
I aqueix crit..? Oh! pugem conls;
car, llà dalt, l'Amor crida i m'era.

Ja el veuré el Canigó en plenàbria.
Ara; amunt! Sents la *Font d'el Manel*?
I, de sobte; el silenci cruel
de l'Esfinx...: Pins! Quin cant victòria!

Flors boscanes! Música d'arom...
Aire i llum! Plomissol de colom...
Coll-Forcat! oh respir recobrat

Ah! als ulls; sed de llàgrimes d'ces...;
car,—no'l veus?—tot de sedes molces,
l'Empordà te somriu d'un esclat

A N'En Quiquet

Havent llegit son article
admirabilíssim a
LA DANSA MÉS BELLA

III

Ta ploma diu prodigis, oh Quiquet! i enamora;
car, té vivor de llàgrima i punyentor de crit.
Es que resolt en música d'or i gespa sonora
els crits i els plors ton geni, d'àngel ala-ferit?

Escrus, com modulava l'Avi Pep sa tenora,
que en devenia agònic del turment exquisit;
com si exhalàs per ella, en fil de sang d'aurora,
el de sa vida, tota pastada d'esperit.

Escriu! Si el cor s'et nua, igual que a Jeremies
i a Moisés, ta ploma pot obrir-li les vies
de l'immens...—Saps? El músic més gran fou sord, Quiquet.

Escriu! Tens el mirífic diamant de la Fada
de l'*Ocell Blau!* (1) Em tornes la llum de la mirada;
I l'Empordà s'esbadella...: Quin bé de Déu m'has fet!

(1) Comèdia màgica de Maurici Maeterlinck.

ELOGI DE LA DANSA

GENERALMENT, en classificar les belles arts, hom considera la dansa com un complement de la música; hi ha qui, donant-li una bel·ligerància poc corrent, remarca les seves característiques, però sense separar-la de l'art dels sons.

Però la dansa, amics, es presenta als nostres ulls amb relleu suficient per a descriure-la en capítol apart; mereix, tanmateix una ben determinada diferenciació de l'esfera musical.

Cert que la dansa apareix acompanyada gairebé sempre de la música, ja en els seus remotíssims orígens; i que sembla, fins a cert punt, un complement de l'art diví. Però no és menys cert que la dansa guarda múltiples aspectes que li donen la personalitat més acusada.

Si té de la música el seu ritme, també té la plàstica de l'esculptura; l'equilibri de l'arquitectura; el color d'aqueixa meravellosa simulació de les dimensions que és la pintura.

Té encara, una característica pròpia d'ella com és la vida del moviment. De manera que com totes les belles arts, es presenta habillada amb una particularitat ben íntima i distintiva.

I, per damunt de les altres, ofereix una mica dels encisos de totes elles, però no en forma servil, sinó com un additament gràcil i avantatjós.

Heu's ací l'elogi de la dansa; d'aquesta art, potser la més humana - i per tant, la més adient als nostres sentits - que és expressió dels sentiments festius que ha suportat la terra des de que aguanta la petja dels homes, els creadors d'aquesta art.

La naturalesa ens ofereix exemples i modulacions de gairebé totes les altres arts: de la música per mitjà de les mil remors de la naturalesa i de les mil cantúries dels ocells: de l'esculptura a través de les formes infinites de les coses que ens rodegen; de l'arquitectura, en els exemples meravellosos i fantàstics de les construccions naturals; de la pintura, que és constantment viva en tots els recons de l'ambient i impressiona la nostra retina, en mil variacions, amb l'ajuda de la meravellosa llum.

Es la dansa, amb la literatura, l'art més genuinament humana.

La dansa, com totes les demés arts, germina en mil formes i es tradueix a través de l'ànima de tots els pobles, prenent totes les variacions. I cada poble, és devot i cultiva la dansa peculiar, mostrant la seva perfecció més o menys de les seves característiques.

Nosaltres n'hem creat una que guarda totes les perfeccions i que fa que no podem envejar a ningú més, les formes de dansar. La Sardana, que és la nostra dansa, és com digué Maragall, *la més bella de totes les danses que es fan i desfan* ..

R. XIFRA I RIERA.

COMPARANCES

ES diu que les comparances gairebé mai no són bones. A vegades, però, són excel·lents.

La comparança entre les sardanes i els balls exòtics es, tanmateix, oportuna sempre.

Què es balla i com es balla?

Què es dansa i com es dansa?

I on es balla i es dansa?

Es ballen uns balls cada vegada més estranys, més inarticulats, més voluptuosos i més incults.

L'*Americana*, la *Mazurka*, el *Schotis*, la *Polka*, el *Wals*, són avui uns balls ignoscents al costat del *Pericon*, l'*One-Step*, el *Shimmy*, el *Xarleston*, el *Black-bottom*, etc.

Hi ha pares i mares i el públic en general que s'esgarrifarien de veure com un home abraça les seves filles i s'hi girarien a clatellades per tal de *rentar* aquella taca, i en canvi riuen, els és plaent i babegen de joia, en veure que al ball les seves filles són no abraçades, sinó *enroscades* i masegades pel ballador...

On es balla? Gairebé sempre en locals tancats on el fum del tabac, la pols i la suor dels balladors, crea una atmòsfera que *talla* i arriba a ésser del tot irrespirable i boca i narius s'omplen de tota mena de microbis, i amb la fal·lera, després, de sortir a respirar, es va depressa, sense prendre precaucions, i d'ací venen gran nombre de malalties, les quals a vegades, i ben sovint, són incurables.

En canvi els balls i les danses a l'aire lliure, ultra no ésser tan fadigosos,

tenen l'avantatge de que essent al lliure ambient no produeixen tanta suor, disminuint així les probabilitats de les malalties.

Per la cultura, per la moral i àdhuc per la higiene, seran sempre millors les danses a l'aire lliure, que els balls en llocs tancats.

Però tenint com tenim la més formosa de les danses, la qual és una cosa ben nostra, la nostra Sardana, no deixarem ja mai de recomanar-la, no tant sols per ésser més bella, sinó per ésser més culta i més moral que tots els altres balls.

Conreem, doncs, l'afició a la Sardana, inculquem-la al poble; els pares i mares ensenyin als seus fills, ja de petits, que la sardana és bona i sanitària conduint-los on es ballin, i els allunyin dels balls exòtics; les autoritats dels pobles recolzin tot el que es faci a favor de la mateixa creant premis en metàl·lic i en objectes d'art per a concursos de sardanistes, així com també bons premis per a concursos de cobles, la qual cosa produiria un efecte extraordinari i faria créixer apressadament l'afició a la composició i a les audicions, i els sardanistes tindrien més punt a ballar-les amb correcció.

Recolzin tots, autoritats i veïns, els Foments de la Sardana als quals haurien d'associar-s'hi totes les persones amants de la cultura, i d'aquesta faisó aquests Foments tindrien vida pròpia i exuberant i podrien fer un gran bé per la moral i per la cultura de la terra nostrada.

ANGEL.

FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

DIA 5 DE MAIG DE 1928

GRANDIÓS FESTIVAL pro-monument

PEP VENTURA al Parc-Bosc Municipal

Elements interpretadors: Cobles LA PRINCIPAL de La Bisbal, LA PRINCIPAL de Perelada, ANTIGA PEP de Figueres, LA SELVATANA, ELS MONTGRINS, ART GIRONI, sota l'assenyada direcció del mestre

E·DUARD TOLDRÁ

P R O G R A M A

TARDA A DOS QUARTS DE QUATRE

COBLES

AI QUINES NOIES!	PEP VENTURA	Els Montgrins
LA FONT DE L'ALBERA	MORERA	Perelada
PLUJA DE FLORS	GRATACÓS	Antiga Pep
JUNY	GARRETA	La Bisbal
PRIMAVERA GENTIL	CATALÁ	La Selvatana
L'AMETLLER	BOTEI	Art Gironí
RIALLERA	VALLESPI	Els Montgrins
PERELADA	SERRA	Perelada
LES NOCES DE LA COSINETA	SANS	Antiga Pep
AIXELEBRADA	SALÓ	La Bisbal
BELL SOMRÍS	MERCADER	La Selvatana
FLORIDA	PUJOL	Art Gironí

Seguidament, per les cobles LA PRINCIPAL de La Bisbal, LA PRINCIPAL de Perelada i ANTIGA PEP, s'executarà, sota la direcció del mestre **EDUARD TOLDRÁ** la brillant composició musical del mateix mestre, titulada

La maledicció del Comte Arnau

SERRA AMUNT	MORERA	Els Montgrins
LA MASOVERA GUAPA	BLANCH	Perelada
LES NOIES DE PRATS DE MOLLÓ	JUNCÁ	Antiga Pep
CAMPRODON	MANÉN	La Bisbal
EL ROSERAR	TOLDRÁ	La Selvatana
EL CANT DELS OCELLETS	PEP VENTURA	Art Gironí
CAMÍ ENLLÁ	SERRAT	Els Montgrins
RECORDANT	TARRIDES	La Selvatana
VORA EL RIEROL	SERRA (fill)	Art Gironí

Acabarà la festa amb la popular sardana **PER TU PLORO** del genial restaurador de la nostra dansa **EN PEP DE LA TENORA** interpretada per les sis cobles i dirigida per l'eminent compositor **EDUARD TOLDRÁ**

Ens ha estat tramès per la Comissió organitzadora de l'Exposició d'Art pregant-nos la inserció al nostre portantveu de ço que segueix:

De la Exposició provincial de Belles Arts

A mida que s'apropa la diada de la inauguració, aquesta manifestació cultural adquireix proporcions insospitables.

No solament serà única en la història figuerenca aquesta Exposició per la quantitat d'obres exposades que passaran de duescentes, sinó per la qualitat, importància de les mateixes figurant-hi belles mostres de la producció d'artistes desapareguts com Vayreda, Llavanera, Puig de Conill, Berga Boix, Berga Boada, etc.

Entre els moderns hi figuraran tots els mestres de la gloriosa escola Olotina presidits per lu Pascual i Francisco Vayreda.

De totes les comarques que integren la província de Girona es reben aportacions valuoses.

Ultra quadros, escultures figuraran en l'Exposició, belles mostres d'arts aplicades originals de tallistes i forjadors notables.

Coronarà aquesta magna Exposició un cicle de conferències sobre temes

d'art, organitzades per la Comissió organitzadora de l'Exposició.

Versaran les conferències sobre els següents temes:

•L'escultura gòtica catalana a càrrec de l'erudit director del Arxiu històric de Barcelona.

•La pintura impresionista» que desenvol·larà l'eminent crític Feliu Elias (Apa).

•L'art post impresionista» disertació del llorajat pintor i crític d'art Rafael Benet.

I per últim parlarà del «Sub realisme el nostre conciutadà i fortíssim artista Salvador Dalí Domenech.

Aquestes manifestacions d'art són esperades pel públic culte de l'Empordà les quals podran ésser visitades gratuïtament.

Tots aquests actes tindran lloc en el saló de conferències i dependències anexas al Casino Menestral Figuerenc.

La inauguració solemne tindrà efecte el dia 2 a les 5 de la tarda essent presidida per les Autoritats.

NOTICIARI

HEM estat agradablement sorpresos per la novella entitat «Foment de la Sardana de Terrassa», la qual ens ha assabentat de la seva recent fundació, a l'ensem que ha tingut la gentilesa d'oferir-nos el seu estatge.

Mercès.

Desitgem als amics terrassencs una vida pròspera per ha poguer treballar pel bé de la dansa de germanor, bo i

esperant que seran dignes successors de les «Conreadores de la Sardana», de la brillant actuació de les quals se'n servarà bells records.

COM que no ens és possible el mantenir correspondència sobre els originals que rebem, ho esmentem als nostres consocis i amics que vulguin col·laborar a «La dansa més bella...»

UN ferm entusiasta de la sardana, amic nostre de Palamós, ens assabenta que:

El diumenge dia 25 de març en el casino El Port va celebrar-se un altra veïllada que va veure's en extrem con-correguda amb tot i el mal temps que feia, ja que plovia desde les últimes hores de la tarda.

La sala de festes oferia un magnífic aspecte; ací i allà s'havien reunit amistats i coneixences fent-se animats comentaris entorn de la presentació de la cobla La Principal de Cassà de la Selva.

El concert va desenrotllar-se sota el següent programa:

La Bernardeta de Lourdes . Paulís
Gentilesa Mercader
Petons i abraçades . . . Rosell

La seva execució posà de manifest la vàlua de la cobla i les dots d'artista que atresora el Sr. Rossell posades a prova amb la formosa sardana del propi Sr. Rossell «Petons i abraçades» que va ser molt aplaudida veient-se obligat a bisar-la davant l'insistència i l'entusiasme de l'auditori.

Per ser el Sr. Rossell un dels elements nous amb què es presentava la cobla, l'espectació era natural si es té en compte que el dit Sr. feia alguns anys que no havia actuat per la nostra con-trada.

HEM adquirit pel nostre arxiu: 28 sardanes per a piano d'En Pep Ventura i altres dues, també per a piano, del seu fill En Benet Ventura. Tot sigui per a fer créixer el nostre arxiu.

L'AUDICIÓ anunciada per el passat dia 22 d'Abril al Parc-Bosc, i aplaçada amb motiu de la forta tramuntana, tingué lloc l'endemà de 7 a 9 del vespre, a la Rambla. Assolint un xardorós èxit tant per part del nombrós públic com per l'encertada interpretació de la cobla «La Filharmònica» d'aquesta ciutat.

Dit dia s'estrenà la sardana, Gràtitud cedida galantment al «Foment» per el celebrat mestre Martinez-Valls, que fou molt elogiada per tothom, així com les altres sardanes que constuïen la resta del programa.

A fi de donar més facilitats a tothom qui vulgui assistir al festival de dissabte dia 5 de Maig, fem avinent que es vendran les entrades pel mateix els dies 3 i 4, de nou a onze de la nit al cafè del Casino Menestral.

DEL «Foment Sardanístic Andreuenc» hem rebut el primer número del seu portantveu, corresponent al mes d'Abril, titulat amb l'escaient gerundi «Puntejant.»

Fecilitem als sardanistes andreuencs per haver fet esclatar amb tota jovialitat aquest bell company d'idealitat propagadora i dignificadora de la nostra dansa.

Aquest portantveu ha passat per la prèvia censura

ARTS GRÁFIQUES TRAYTER, CERVANTES, 13, FIGUERES

AQUEST PORTANTVEU ES FACILITA AL PREU DE 25 CÈNTIMS
PEL NO SOCIS, A LA "LLIBRERIA BATLLOSERÀ", ENGINYERS, 3

GORRES

LES DE MÉS NOVETAT
LES MILLORS
LES MÉS ECONÓMIQUES

AL PREU MAXIM DE
5 PESSETES

VARIETAT - ELEGANCIA - CALITAT
i ECONOMIA en

CAMISES-CORBATES
i CAPELLS

DE TOTS PREUS i QUALITATS

PARAROLS

MONTURIOL, 9 FIGUERES

LLIBRERIA CANET

DIARIS
REVISTES
LLIBRES

AIMANTS DE LA
NOSTRA DANSA:

COMPREU

«COM ES BALLA
LA SARDANA,

DE N'AURELI CAMPMANY

PANTEONS

LÁPIDES

Marbristeria Artística

D'EN

JOAN PINEDA

RUTLLA, 11

FIGUERES

LO MÉS SELECTE EN

Novetats per a Senyora

HO EXHIBEIXEN
CONSTANTMENT ELS

NOUS MAGATZEMS MASSOT

CASA PREDILECTA DE LES
SENYORES DE BON GUST

MONTURIOL, 16 : CAAMAÑO, 15

PREU FIXE

FONTDECABA

ES EL SASTRE QUE VOS
VESTIRÀ AMB ELEGANCIA
I ECONOMIA VERITABLE.

CONVENCEU-VOS-EN
VISITANT-LO EN EL SEU
SALÓ-DESPATX, EXCLUSIU
PER A LA MIDA, DEL
CARRER JOAN MARAGALL,
3 i 5, PRIMER PIS

FIGUERES

EMPORIVM

CAFÉ-BAR

D'EN NARCIS ROGET

.....

EMPLAÇAT EN EL MÉS BELL LLOC
DE LA RAMBLA DE FIGUERES

TELÉFON NÚM. 167

EN LA ESPLÉNDIDA TERRASSA
HI FRUIREU LES MILLORS HORES
DE PLACIDESA

BON CAFÉ — APERITIUS I LICORS
DE GRAN MARCA — REFRESCOS DE
TOTES CLASSES — «SANDWICHES»
OLIVES FARCIDES, ETC., ETC.

SERVEI ACURAT

MOBLES VILANOVA

ESTIL
MODERN
EPOCA

- FIGUERES -

CONSTRUCCIO ESPECIAL
DELS
TALLERS DE LA CASA